

הפה - חרב פיפיות

א.

תפלה זכה

ובון כל העולמים אב הרחמים והסליחות אשר מינך פשוטה לקבל שבים, ואתה בראת את האדם להטיב לו באחריתו, ובראת לו שני יצרים, יצר טוב ויצר רע, כדי שתהיה הבחירה בידו לבחור בטוב או ברע וכדי לתן לו שכר טוב על טוב בחירתו, כי כן גורה חכמתך, כמו שכתוב, ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב, ואת המות ואת הרע, ובחרת בחיים.

ועתה, אלהי, לא שמעתי לקולך והלכתי בעצת יצר הרע ובדרכי לבי ומאסתי בטוב ובחרתי ברע, ולא די לי שלא קדשתי את אברי אלא טמאתי אותם. בראת בי מח ולב ובהם חוש המחשבה לחשב מחשבות טובות והרהורים טובים, ולב להבין דברי קדשך, ולהתפלל ולברך כל הברכות במחשבה טהורה, ואני טמאתי אותם בהרהורים רעים ומחשבות זרות, ולא די בזה, אלא שעל ידי הרהורים רעים באתי לידי הוצאות זרע לבטלה, פעם ברצון ופעם באנס, בטמאת קרי המטמא את כל הגוף, ומהם בראתי משחיתים ומחבלים הנקראים נגעי בני אדם. או לי כי תחת מחשבות טובות שיכלתי לברא על ידיהן מלאכים קדושים, שהיו סגורים ופרקליטים טובים עלי, תחתיהם בראתי משחיתים לחבל בעצמי, כמו שכתוב, והכחתי בשבט אנשים ובנגעי בני אדם.

בראת בי עינים ובהן חוש הראות לראות בהן מה שכתוב בתורה, ולקדש אותן בראת כל דבר שבקדשה, הזהרת בתורתך, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, או לי כי הלכתי אחרי עיני וטמאתי אותן להסתכל בכל דבר טמאה.

בראת בי אזנים לשמע דברי קדשה ודברי תורה, או לי כי טמאתי אותן לשמע דברי נבלה ולשון הרע ודברים אסורים, או לאזנים שכן שומעות.

בראת בי פה ולשון ושנים וחיך וגרון, ונתת בהם כח לדבר בהם חמש מוצאות האותיות הקדושות של אלף בית, אשר בהן בראת שמים וארץ ומלואם, ובהן ארגת תורתך הקדושה, ובכח הדבור הבדלת את האדם מן הבהמה, ואפילו כבהמה לא הייתי, כי טמאתי פי בדברי נבלה, בלשון הרע, בשקרים, ליצנות, וכילות, מחלקת, מלבין פני חברו, מקלל את חברו, מתפבד בקלון חברו, דברי משא ומתן בשבת ויום טוב, בשבועות ונדרים.

בראת בי ידים וחוש המשוש לעסק בהן במצות, ואני טמאתי אותן במשמושין של אסור, להכות באגרוף רשע ולהרים יד להכות בן אדם ולטלטל דברים המקצים בשבת ויום טוב.

בראת בי רגלים להלך לכל דבר מצוה, ואני טמאתי אותן ברגלים ממהרות לרוץ לרעה.

מששתי את כל אברי ומצאתי אותם בעלי מומין, מכף רגלי ועד ראשי אין בי מתום, בשתי ונכלמתי להרים אלהי פני אליך, כי באלה האברים והחושים שתנתני בהם, ובכח החיים שהשפעת עליהם תמיד, בהם נשתמשתי לעשות הרע בעיניך ולעבר על רצונך.

או לי ואזי לנפשי.

ב. אלשיך | שמות פרק כח, לה

ועל השביעית אמר וקהי על אהרן לשירת ונשמע קולו בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לְפָנַי ה' ונבצאתו ולא ימות, והוא, כי המנבל פיו בחלאת טומאת נבלות הפה שקץ ישקץ פיו ולשונו, ותעב יתעבם, כי עשאם בסיס לדבר האסור ואיככה יוכל לדבר לפני מלך מלכי המלכים בפה דובר נבלה ולא יקצוף על קולו לאמר מי זה נבזה ערב אל לבו לעמוד לפני לבקש רצון על עונותיו בניבו נבזה בכלי מכוער מוקצה מחמת מיאוס חלאת טומאת נבלתו כדבר אחת הנבלות. והן לו היית עבד מלך הארץ, האם עמדת לפניו לשרתו על שולחנו בכלים מכלים צואים, הלא תכלם, וגם הוא ברעש גדול מלאך רשע יצוה לך להמיתך בחרב. ועתה שא נא קל וחומר ומה אם למלך הכושי חרש את חרשי אדמה להבל דמה תחייב את ראשך בשרת אותו בכלי בלתי טהור, ומה גם עתה אתה יתוש נטוש כי תערב אל לך להתהדר לפני מי שאמר והיה העולם אשר לגדולתו מי מקדושים עליונים ותחתונים בשפה ברורה ובנעימה קדושה יהיה כדאי לעמוד לפניו ולדבר אליו, קל וחומר בן בנו של קל וחומר כי יקריב איש והוא בן בליעל מדבר אליו בטומאת שפתים, כי פיך שלחת ברעת נבלות הפה ותמאס, ומאין ולאין שמת לך לדבר אליו ולומר לפניו הללויה בפה דובר נבלה. ואזי לה לאותה בושח כי תבא בית ה' ולא נמנעת מביא עביט מי רגלים במקדש

ג. שבת לא:

אמר ר"ל מאי

דכתיב ויהיה אמונת עתיך חוסן ישועות חכמת ודעת וגו' אמונת זה סדר זרעים עתיך זה סדר מועד חוסן זה סדר נשים ישועות זה סדר נזיקין חכמת זה סדר קדשים ודעת זה סדר טהרות ואפ"ה יראת ה' היא אוצרו אמר רבא בשעה שמכניסין אדם לדיון אומרים לו אינשאת ונתת באמונה יקבעת עתים לתורה עסקת בפו"ר צפית לישועה פלפלת בחכמה הכנת דבר מתוך דבר ואפ"ה אי יראת ה' היא אוצרו אין אי לא לא משל לאדם שאמר לשלוחו העלה לי כור חיטין לעלייה הלך והעלה לו א"ל עירבת לי בהן קב חומטון א"ל לאו א"ל מוטב אם לא העלית: תנא דבי ר"י מערב אדם קב חומטון בכור של תבואה ואינו חושש: אמר רבה בר רב הונא כל אדם שיש בו תורה ואין בו

יראת שמים דומה לגובר שמסרו לו מפתחות הפנימיות ומפתחות החיצונות לא מסרו לו בהו עייל⁶ מכרוז רבי ינאי חבל על דלית ליה דרתא ותרעא לדרתא עביד אמר רב יהודה לא ברא הקב"ה את עולמו אלא כדי שייראו מלפניו שנאמר והאלהים עשה שייראו מלפניו

ד. יומא עב:

אמר רבא

כל תלמיד חכם שאין תוכו ככרו אינו תלמיד חכם (אמר) אבוי ואיתמא רבה בר עולא נקרא נתעב שנאמר אף כי נתעב ונאלח איש שותה כמים עולה אמר רבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן מאי דכתיב למה זה מחיר ביד כסיל לקנות חכמה ולב אין אוי להם לשונאיהן של תלמידי חכמים שעוסקין בתורה ואין בהן יראת שמים מכרוז ר' ינאי חבל על דלית ליה דרתא ותרעא לדרתיה עביד אמר להו רבא לרבנן במטותא מנייכו לא תירתון תרתי גיהנם אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב וזאת התורה אשר שם משה זכה נעשית לו סם חיים

לא זכה נעשית לו סם מיתה והיינו דאמר רבא דאומן לה סמא דחייא דלא אומן לה סמא דמותא אמר רבי שמואל בר נחמני רבי יונתן רמי לך זכה צורפתו ריש לקיש אמר מגופיה דקרא נפקא זכה צורפתו לחיים לא זכה צורפתו למיתה

